

Zpovědní zrcadlo podle Desatera

1. Nebudeš mít jiného Boha mimo mne

Bůh tu opravdu je. Nebojte se – opravdu nám chce pomoci. Proto je první přikázání první. Stačí, když Bohu uděláme místo. To, co dáváme na první místo, nás nakonec začne řídit. Bůh nechce být jednou z možností.

Nestala se pro mne práce, úspěch nebo intelekt větším bohem než Bůh sám?

Večer zavřel notebook a s tichým uspokojením si řekl, že dnes byl užitečný. Modlitbu odložil „na zítra“, protože ještě chtěl doladit jednu poznámku pod čarou – a najednou si všiml, že s Bohem mluví méně než s recenzenty. Ne proto, že by přestal věřit, ale proto, že jeho nový oltář stál na pracovním stole.

Nepřikládám větší váhu reputaci než svědomí?

Na poradě věděl, že rozhodnutí je nespravedlivé, ale mlčel – protože by vypadal jako ten, kdo kazí dohodu. Když se ho později někdo zeptal, proč nic neřekl, odpověděl klidně, že „situace byla složitá“. Jenže on přesně věděl, že složitě nebylo rozhodnutí – ale jeho odvaha.

Tiché odmítnutí Boha: „Vím, že bych se měl modlit. Zastavit. Jít na mši... Ale nechci.“ (ne z neznalosti, ale z rozhodnutí odložit Boha na později – které se opakuje.)

Večer uložila děti, sedla si na chvíli do ticha... a místo modlitby sáhla po telefonu. „Zítra,“ řekla si klidně – a zítra řekla totéž.

Praktické odmítnutí Boha: Člověk říká, že věří, ale žije tak, jako by Bůh nebyl – a vlastně mu to vyhovuje. Víra zůstává ve slovech, ale nepromítá se do rozhodnutí.

Celý den jednal tvrdě a bez lásky. Přesně věděl, co chce, a šel si za tím. Večer si řekl, že věří – jenže Bůh se do jeho rozhodnutí během dne ani jednou nevešel.

Morální odmítnutí Boha: „Vím, že tohle je špatně... ale stejně to udělám.“ Ne obyčejná slabost, ale obyčejný souhlas se zlem.

Stál nad tím rozhodnutím jen chvíli. Věděl, že to není správné – a přesto si řekl, že tentokrát to udělá po svém.

Odmítnutí vztahu s Bohem: Nejde ani tak o pravidla, ale o to, že nechci, aby mi Bůh mluvil do života. Nechávám si víru jen tam, kde mě nic nestojí. Věděl, že by měl zavolat otci a usmířit se. Měl na to celý večer – ale místo toho si pustil další video.

Už několik dní cítila, že má říct „promiň“. V tu chvíli otevřela pusou... a místo toho změnila téma. Stál před rozhodnutím, jestli jednat poctivě, nebo si to ulehčit. Vybral si rychlejší cestu.

Nepřemýšlím o Bohu víc, než s Ním skutečně mluvím? Nepoužívám teologii nebo studium víry jako únik před skutečným setkáním s Bohem?

Nehledám kontrolu místo důvěry?

„Bůh mě nezajímá. Nechci s ním mít nic společného.“ Někdy je to vyslovené nahlas, jindy jen

dlouhodobě žité bez výčitek.

Kdysi se modlil. Dnes už ne – ne proto, že by nevěřil, ale protože se rozhodl žít bez toho.

Šel jsem se zeptat na budoucnost někoho jiného než Boha?

Četl jsem horoskop nebo výklad karet – a vzal jsem to vážně?

Bylo mu úzko a nevěděl, co dál. Místo modlitby si otevřel výklad karet „jen pro orientaci“. Řekl si, že tomu vlastně nevěří – ale stejně se podle toho nakonec zařídil.

Řídil jsem se „znamením“ nebo „energií“ víc než svědomím?

Čekala na důležité rozhodnutí. Místo aby to svěřila Bohu, hledala „znamení“ – v číslech, náhodách, drobných věcech kolem sebe. Nakonec uvěřila tomu, co chtěla slyšet.

Zkoušel jsem, kromě modlitby, přivolat něco „nadpřirozeného“ – i jen ze zvědavosti?

Hledal jsem ochranu nebo jistotu v něčem jiném než v Bohu?

Spoléhal jsem víc na „něco“ (amulet, rituál...) než na modlitbu?

Řekl jsem si: „Tady si to zařídím sám“ – a Boha jsem z toho vynechal? Umím Bohu svěřit to, co nemám pod kontrolou – nebo musím mít všechno ve svých rukou?

2. Nevezmeš jméno Boží nadarmo

Nepoužívám Boha jako argument ve sporu?

Nemluvím o víře lehce, ironicky nebo jen formálně?

Nezastírám vlastní tvrdost slovy o „zásadovosti“?

Neříkám „Bůh to chce“, když to chci já?

3. Pomni, abys den sváteční světil

Umím skutečně odpočívat, nebo jen měním druh činnosti?

Neobětují ticho produktivitě?

Nejsem na mši tělem, ale myslí v e-mailu?

Dávám Bohu čas, nebo jen zbytky času?

4. Cti otce svého i matku svou

Nesoudím své rodiče tvrději, než soudím sebe?

Nepohrdám jejich omezeností?

Nezanedbávám vděčnost?

Jsem příkladem úcty pro své děti?

5. Nezabiješ

Nezraňuji slovem?

Nepodkopávám druhé ironií nebo intelektuální převahou?

Nezabím naději druhých přehnanou kritikou?

Nezabím vztahy svou netrpělivostí?

6. Nesesmilníš

Je moje mysl čistá, i když tělo je zdrženlivé?

Nevyhledávám obrazy, které deformují pohled na druhé?

Neužívám druhého člověka jen jako prostředek?

Jsem věrný nejen skutkem, ale i představou?

7. Nepokradeš

Neberu si víc času, pozornosti nebo uznání, než mi patří?

Nepřivlastňuji si zásluhy jiných?

Nešetřím na lásce a rozdávám jen výkon?

Neokrádám rodinu o svou přítomnost?

8. Nevydáš křivé svědectví

Nepřibarvuji své příběhy, abych vypadal lépe?

Nepřeháním chyby druhých?

Nejsem přísný soudce tam, kde mám být bratrem?

Umím říct „nevím“ místo „vím lépe“?

9. Nepožádáš manželky bližního svého

Neporovnávám?

Neživím fantazie, které rozkládají věrnost?

Nevyhledávám obdiv, který mi nepřísluší?

Nehraji si s hranicemi?

10. Nepožádáš statku bližního svého

Nezávidím tiše úspěch jiných?

Neměřím svou hodnotu podle výkonu?

Neztrácím radost z vlastního života kvůli srovnávání?

Nepropadám nespokojenosti, když mám dost?

Lehce navíc

Umím říct: mýlil jsem se?

Umím říct: odpusť?

Umím být slabý bez masky?

Nezvykl jsem si na tvrdost jako na ctnost?

Nepřehlušuji vnitřní hlas hlukem práce?

Nejsem přítomen jen tělem?

Dávám lásce přednost před pravdou, když je třeba milosrdenství?

Dávám pravdě přednost před pohodlím, když je třeba odvahy?

From:

<https://cesty.in/> - **Cestovatelské stránky**

Permanent link:

https://cesty.in/zpovedni_zrcadlo?rev=1775173263

Last update: **2026/04/03 01:41**

